

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Szegedi Ítéltábla dr. Frank Edit ügyvéd **ARTISJUS MAGYAR SZERZŐI JOGVÉDŐ IRODA EGYESÜLET** 1016 Budapest, Mészáros u. 15-17. szám alatti székhelyű felperesnek - dr. Szécsi István ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti székhelyű alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2007. szeptember 19. napján kelt 12.P.20.108/2007/9. számú ítélete ellen az alperes 10. és 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az alperes illetékfizetésre kötelezését az állam javára mellőzi, a felperes javára fizetendő perköltséget pedig 25.200.- (Huszonötezer-kettőszáz) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 5.000.- (Ötezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az alperes üzemelteti a ... szám alatti ... elnevezésű vendéglátó egységet, amelynek befogadóképessége 15 fő, és a keddi szünnap kivételével naponta 11-22 óráig tart nyitva. Az alperes az ételbárban 2004. április 1-től 2006. március 31-ig, valamint 2006. október 1-től 2006. december 31-éig terjedő időszakban zeneszolgáltatást végzett. Ennek tényét az alperes a felperes által 2004. július 8. napján végzett ellenőrzés során kitöltött adatszolgáltatási lap aláírásával elismerte.

A felperes az adatszolgáltatási lapon rögzített 15 fő befogadóképesség figyelembevételével fizetési értesítőt állított ki, de az alperes a szerzői jogdíj fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 219.362.-Ft és késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a perrel érintett időszakban a vendéglátóegységben zeneművek nyilvános előadása nem volt, illetve annak üzemeltetése is megszűnt. Vitatta a kereset összepszerűségét is arra hivatkozással, hogy az üzlet 22 óráig soha nem tartott nyitva, illetve befogadóképessége még nyári időszakban üzemeltetett terasszal együtt sem érte el az 55 főt.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest a kereset szerinti tőkekövetelés, valamint az egyes időszakokra járó tőkeösszeg után középarányos időponttól kezdődően késedelmi kamat, az állam javára 13.200.-Ft illeték, illetve felperesnek 12.000.-Ft perköltség megfizetésére. Ítéletében kifejtette, hogy a csatolt adatszolgáltatási lap bizonyítja a zeneszolgáltatás tényét, amely a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény 25. § (1) bekezdése értelmében szerzői jogdíj fizetési kötelezettséget von maga után. Az alperes a zeneszolgáltatás tényét nem jelentette be, ezért az Szjt. 25. § (4) bekezdése értelmében a szerzői jogdíj összegével megegyező, az ellenőrzési költségek fedezésére szolgáló költségátalányt kell fizetnie, amelynek összepszerűségére a Magyar Közlönyben évente közzétett jogdíj közlemény az irányadó. Az alperes hivatkozott ugyan ellenkérelmében az adatszolgáltatási lapon rögzített körülmények megváltozására, amelyet tanúbizonyítással kívánt alátámasztani, azonban a bírói gyakorlat értelmében a szemlén észlelték és az arról készült okiratban rögzítettek megdöntésére az alperesre nézve esetlegesen kedvezőbb tartalmú tanúvallomások nem alkalmasak, ezért mellőzte a tanúk meghallgatására irányuló alperesi bizonyítási kérelmet. Az alperes a felhasználás megváltoztatását, illetve annak bejelentését a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítani nem tudta, ezért köteles a kereseti kérelem szerint a jogdíj megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, kérve annak megváltoztatásával a kereset elutasítását. Arra hivatkozott, hogy az üzletben 2003. december 1. napjától kezdődően zeneszolgáltatás nem volt, ennek alátámasztására csatolta a **/cég neve 1/** igazolását, amely szerint az említett időponttól zenegépet a vendéglátó helyen nem üzemeltetnek, s nyilatkozata szerint ennek tényét kívánta az elsőfokú eljárásban bejelentett tanúkkal bizonyítani. Álláspontja szerint a csatolt okirati bizonyítékra tekintettel a zenefelhasználás tényének bizonyítása a felperest terheli.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban Szjt.) 25. §-a értelmében a nyilvános zenefelhasználás jogdíjköteles. Az (1) bekezdés alapján a szerzői jogdíjat a közös jogkezelő szervezetnek kell befizetni.

A (4) bekezdés kimondja, hogy a felhasználó köteles a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni. Ez a szervezet a felhasználást a helyszínen ellenőrizheti.

E jogszabályi felhatalmazás alapján járt el a felperes ellenőre 2004. július 8. napján az alperes által üzemeltetett vendéglátóegységben, amelynek során kiállított adatlap tanúsága szerint az üzletben zenefelhasználás történt televíziókészülék és music center útján. Az alperes alkalmazottjának, mint képviselőjének aláírásával ellátott adatszolgáltatási lapot a perbeli követelést alátámasztó bizonyítékként kell értékelni (BH. 1993/240.). Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes ezt követő időszakra nem tett a zeneszolgáltatás megszüntetésére vonatkozó bejelentést.

A fellebbezéshez csatolt okirat nem eredményezheti a jogdíjfizetési kötelezettség alóli mentesülését, hiszen az az ellenőrzést megelőző időszakra vonatkozik, így az a perben jelentőséggel nem bír, másrészt az adatlap szerint a zeneszolgáltatás televízióval és music centerrel történt, nem pedig zenegéppel, amelyre az igazolás vonatkozik. A fellebbezés szerint az elsőfokú eljárásban bejelentett tanúk vallomása az ebben foglaltak megerősítésére szolgálhat, ezért a kifejtettek miatt meghallgatásuk szükségtelen.

A fentiek alapján az alperes köteles megfizetni a perrel érintett időszakra a zenefelhasználás díját.

A fellebbezésben az alperes ugyan már nem tett a kereset összegszerűségét érintő előadást, az ítéletábra azonban az elsőfokú eljárásban előadottak kapcsán rámutat arra, hogy a felperes a fizetendő díj összegét az alperes védekezésének megfelelő 15 fő befogadóképesség és az adatszolgáltatási lapon rögzített nyitva tartás figyelembevételével állapította meg. A nyitva tartás esetleges megváltozását is az alperesnek kellett volna bejelentenie, erre vonatkozó adat a perben nem merült fel.

A felperes az Itv.74. § (5) bekezdése alapján a pénzügyminiszter engedélyével a bírósági eljárás illetékét utólagos elszámolással fizeti meg, amely azt jelenti, hogy mentesül a bírósági eljárási illeték lerovása alól az eljárás kezdeményezésekor és azt utólagos elszámolás alapján fél évente a székhelye szerint illetékes állami adóhatóság számlájára fizeti meg (Itv. 74. § (5) bekezdés). A perköltség viselése szempontjából az illeték ily módon történő megfizetését oly módon kell kezelni, mintha a felperes leróta volna az eljárási illetéket, ezért pernyertessége esetén a javára kell elszámolni.

Erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy az alperes állam javára történő

illetékfizetésre kötelezését mellőzte és a felperesnek fizetendő perköltség mértékét az eljárási illeték összegével felemelte.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselőjével felmerült 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet alapján megállapított másodfokú költségének megfizetésére.

S z e g e d, 2008. február 20.

Dr. Sággy László sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
táblabíró